

CONNIE GLYNN

CRONICILE
ROSEWOOD

Printesă
sub acoperire

Traducere din limba engleză de
Mirella Acsente

The Rosewood Chronicles. Undercover Princess
Connie Glynn

Copyright text © 2017 Connie Glynn

Ilustrație copertă: Qing Han

Ediție publicată pentru prima dată în limba engleză de Penguin Books Ltd, Londra

Scriitoarea și-a declarat drepturile pentru a fi identificată ca autoare a acestei cărți.

Toate drepturile rezervate

Editura Litera
O.P. 53, C.P. 212, sector 4,
București, România
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19;
0752 548 372
e-mail: comenzi@litera.ro
www.litera.ro

Cronicile Rosewood. Printesa sub acoperire
Connie Glynn

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză: Mirella Acsente

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Sînziana Cotoară
Corector: Păunița Ana
Copertă: Andreea Apostol
Tehnoredactare și prepress: Roxana Ciobanu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CONNIE GLYNN

Prințesa sub acoperire / Glynn Connie;
trad.: Mirella Acsente – București: Litera, 2018
ISBN 978-606-33-2596-0
I. Glynn, Connie
II. Acsente, Mirella (trad.)
821.111

PARTEA ÎNTÂI

Bine ați venit la Rosewood Hall!

Pentru minunata mea familie și pentru toate vrăjitoarele superbe care au adus farmec în viața mea.

Mulțumiri speciale lui Richard și Mark, care m-au sprijinit extraordinar de mult pas cu pas, lui Holly și Ruth, care m-au încurajat și m-au ajutat să-mi împlinesc visul, și lui Evan, căruia îi sunt foarte recunoscătoare că mi-a împărtășit din cunoștințele lui în materie de matematică. Și, nu în ultimul rând, aş vrea să le mulțumesc frumoșilor și bunilor mei cititori – mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc!

Prolog

Există în lumea noastră locuri în care par să se întâmpine lucruri minunate și ciudate mai mult decât oriunde altundeva. Poți să le recunoști ușor, pentru că par, cumva, în afara timpului și a spațiului, rupte de realitatea de zi cu zi. Uneori, ele există în natură, cum sunt, de pildă, cascadele ascunse sau pajîstile retrase pline de flori. Alteori sunt făcute de mâna omului, ca locurile de joacă pustii la asfințit sau magazinele de antichități pline de praf și de istorie. Dar câteodată, deși foarte rar, aceste spații există și în oameni. Poate că ați întâlnit și voi pe cineva aşa. Poate la început nu par prea charismatici sau neobișnuit de inteligenți, dar, cu timpul, descoperiți că au puterea de a schimba și de a realiza orice în viață...

Prințesa Eleanor Prudence Wolfson, singura moștenitoare a regelui Alexander Wolfson și prima în linia de succesiune la tronul Maradovei, nu trăia într-un astfel de spațiu și nici nu era un astfel de om, dar și le dorea cu disperare pe amândouă.

- O să mă duc la școala asta!

Eleanor a trântit broșura pe masă cu un bufnet puternic, făcând ceștile de ceai de la micul dejun să se zgâltăie pe farfurioarele lor.

Alexander Wolfson nici măcar nu a ridicat privirea din ziar, răspunzându-i indiferent:

- Nu.

- Sunt prima în linia de succesiune la tronul Maradovei. Mi se pare că o decizie aşa de lipsită de importanță cum ar fi școala la care să merg pot să iau și eu.

Alexander a ridicat privirea spre soția sa, regina Matilde, care stătea în fața lui, de cealaltă parte a mesei.

Ea a ridicat din umeri.

- Aici are dreptate, Alex, a spus ea pe un ton binevoitor, punându-și delicat un cub de zahăr în ceai și amestecând încet, străduindu-se să nu zâmbească.

Asta nu era solidaritatea la care sperase regele Alexander.

- Vezi? a zis Eleanor. Până și mama e de acord cu mine!

Alexander s-a ambiționat să rămână cu ochii în ziar, prefăcându-se cât se poate de calm. A luat o înghițitură de ceai.

- Edwina, i-a făcut el semn slujnicei, ești bună, te rog, să iei de-aici farfuriile goale?

- Desigur, Maiestatea Voastră.

Edwina a așezat cu îndemânare una peste alta farfuriile pline de firimituri și a ieșit din sufragerie cu discreție, abia atingând podeaua de stejar, iar ușile înalte s-au închis în urma ei cu un scârțâit slab.

Când a fost sigur că Edwina era deja prea departe pentru a-i auzi ciondănindu-se, Alexander a lăsat din nou privirea în ziar și a spus:

- Răspunsul meu este „nu“.

Eleanor a scos un țipăt de exasperare și a început să bată din picior.

- Ai putea măcar să mă privești! s-a răstit ea, smulgându-i ziarul din mâna.

Alexander n-a avut încotro și a trebuit să se uite la fiica lui.

Eleanor fusese întotdeauna un copil dificil. Nu era nici pe departe o prințesă obișnuită, preferând oricând să se lanseze în dispute politice aprinse și să se furișeze la concerte desăntate, în loc să ia parte la conversații protocolare, și disprețuind cel mai mult receptiile formale – sau cel puțin aşa credea, că le disprețuiește, pentru că refuzase categoric să meargă la vreuna vreodată. Dar era deșteaptă, avea încredere în sine și în pasiunile ei, iar pentru Alexander, asta era mult mai important decât valorile tradiționale și așteptările pe care le-ar fi putut avea ceilalți de la ea. Deși uneori ar fi vrut să aibă mai multă grijă cum vorbește de față cu bunicii.

Oricât și-ar fi dorit el să fie fericită și să nu fie nevoie să trăiască sub povara obligațiilor pe care i le impunea statutul de prințesă, realitatea era că într-o bună zi avea să fie regină și trebuia să-și asume, până la urmă, această responsabilitate. Alexander era hotărât să găsească o modalitate de-a o face să înțeleagă că, la urma urmei, nu era chiar aşa de rău să fii în fruntea unei țări, lucru pe care el însuși îl descoperise în tinerețe.

- O să te duci la Aston Court, ca toți conducătorii Maradovei din ultima sută de ani, și, vrei, nu vrei, o să-ți și placă.

Matilde a chicotit ușor de cealaltă parte a mesei, sorbind din ceai.

- Nu! a răspuns Eleanor, imitând tonul sever al tatălui ei. Mă duc la Rosewood Hall, în Anglia.

Eleanor a spus-o răspicat, fără să-i tremure glasul. Era hotărâtă. Altfel, avea să urle și să plângă în gura mare înainte să intre pe porțile de la Aston Court!

Alexander a oftat adânc.

Pentru Eleanor, dac-ar fi mers la Aston Court n-ar fi însemnat doar o capitulare în fața alor săi, cum ar fi fost pentru cei mai mulți adolescenți. Ar fi însemnat sfârșitul libertății pe care o avea ca membră nedecharată a familiei regale. Ar fi trebuit să fie prezentată public ca moștenitoare a tronului maradovan; n-ar mai fi putut să iasă din palat oricând sau să refuze să participe la evenimente și ar fi trebuit să nu-și mai vopsească părul și să se îmbrace în concordanță cu poziția sa. Ar fi trebuit să-și asume responsabilitățile care ii revineau și n-ar mai fi putut să aibă niciodată o viață cât de cât normală.

Alexander a luat ziarul și l-a împăturit cu grija, pregătindu-se pentru ce avea să urmeze – un schimb aprig de urlete, cu care se obișnuise de când Eleanor ajunsese la vîrstă adolescenței.

– Te rog, tată!

Asta l-a luat însă total pe nepregătite, atât de rar îl ruga ea ceva; era mult prea încăpățânată pentru asta. A ridicat privirea, așteptându-se s-o vadă îmbufnată iremediabil, ca de obicei, dar în ochii ei a văzut, în schimb, disperarea, o disperare reală. S-a trezit încercând să-și aducă aminte de ce era aşa de pornit să spună „nu“, dar și-a amintit imediat că Aston Court era singura școală care-i putea garanta siguranță după ce era anunțată public urmașă la tron. Acolo

ar fi beneficiat de o supraveghere ca la carte; ar fi fost în siguranță și s-ar fi pregătit cum se cuvine pentru ce o aştepta. Trebuia să meargă la Aston Court, și cu asta, basta. Și totuși, deși era aşa convins, s-a trezit întinzând mâna spre Eleanor, iar ea i-a pus în palmă broșura de la Rosewood. Apoi i-a luat mâna între ale sale și i-a strâns-o ușor.

– Nu trebuie decât să citești și tu, atât îți cer, i-a spus ea.

De cealaltă parte a mesei, regina Matilde a mai luat o înghițitură mică de ceai, după care a pus delicat ceașca pe farfurioară.

– Nu știu dacă e de la ceai, Alexander, dar mie întotdeauna mi-a plăcut Anglia – ţie nu?

A ridicat ochii spre soțul ei, și seninătatea i-a dispărut o clipă când privirile li s-au întâlnit. Regele Maradovei a privit-o țintă câteva secunde, care i s-au părut cele mai lungi din viața lui – asta era puterea pe care o avea ea asupra sa.

A oftat adânc, după care a capitulat, în cele din urmă.

– Bine, o s-o citesc, dar nimic mai mult.

Eleanor a scos un chiot de încântare și de ușurare.

– Uraaa! Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc! Știu c-o să-ți placă, tată, crede-mă!

Și, spunând asta, Eleanor a mușcat dintr-un croasant și a ieșit din cameră valvărtej, înainte să aibă el timp să-și dea seama ce se întâmplase.

Ușa s-a trântit în urma ei, lăsându-i pe Alexander și pe Matilde doar cu ecoul. El s-a uitat din nou la ea, și, în timp ce sunetul se stingea și se lăsa linisteala, ea i-a zâmbit dulce.

– Nu se poate duce acolo, a spus el. E prea periculos ca moștenitoarea tronului să umble de colo colo printr-un

internat britanic, când ar trebui să învețe ce-o să-i trebuiească într-o bună zi pentru a conduce țara.

Matilde a devenit din nou serioasă, aşezându-şi cu delicateţe tacâmurile din faţă şi aliniind perfect fiecare furculiţă, lingură şi cuţit.

Când s-a uitat la el, Alexander a simţit pe propria piele focul din ochii ei.

- Ştii şi tu la fel de bine ca mine că Rosewood nu e o şcoală oarecare, şi, în al doilea rând - s-a oprit o clipă, forţându-l să-o privească în ochi -, aşa cum ai spus înainte, nu a fost încă prezentată oficial. Nimeni nu ştie că e prinţesă, aşa că şi-ar putea trăi şi ea liniştită adolescentă înainte de a prelua îndatoririle regale. Şi ştiu cât ţi-ai fi dorit şi tu să ai această şansă.

Alexander era surprins. Oare soţia lui chiar propunea ce-nțelese să el?

- Vrei să se ducă la şcoală asta sub acoperire? a întrebat el.

Matilde a răspuns cu un zâmbet, stergându-şi asprimea din privire de parcă şi-ar fi scos o pălărie.

- Acum nu mai trebuie decât să citeşti broşura. Şi-a dus ceaşca la gură, după care a adăugat: Şi apoi, dacă se întâmplă ceva rău, îl putem trimite pe Jamie oricând.

Alexander s-a uitat lung la soţia sa, cu uimire şi veneraţie în acelaşi timp. Apoi a chicotit în sinea lui. Ceva îi spunea că lectura broşurii nu avea să pună nici pe departe capăt acestei poveşti.

1

Există în St Ives o patiserie mică, cu ziduri albastre şi zgrunţuroase, pe care se înalţă arbusti stufoşi de glicină. Prin vitrine se vede stratul gros de praf aşternut peste suprafetele acoperite cu cearşafuri, care sclipeşte în aer atunci când bate soarele. Deasupra uşii se află o marchiză decolorată, vărgată ca o acadie, şi o firmă pe care scrie PATEURILE DOAMNEI PUMPKIN, deşi nu s-a mai făcut niciun pateu de mulţi ani aici. Deasupra patiseriei se găseşte un apartament cândva modest, întărit acum cu tot felul de kitsch-uri, o încercare zadarnică a noului proprietar de a mai înfrumuseţa cămăruţele anoste. Doar una dintre odăi a rămas neatinsă de noul locatar, o oază de linişte plină de amintiri.

Lottie Pumpkin locuieşte la mansardă pe Bethesda Hill la numărul 12, în St Ives, împreună cu mama ei vitregă, Beady. Acolo şi-a creat un sanctuar, ascuns în intimitatea mansardei, de unde se vede marea. E o cameră cu duşumea care scârţăie, pereţi acoperiţi cu fotografii de când era mică şi cărti cu o mulţime de basme. Dar astăzi urmează să-şi părăsească odaia şi casa din Cornwall. Astăzi se va muta la Rosewood Hall.

- Lottie!

Vocea stridentă a lui Beady a răsunat în urechile lui Lottie, iar aceasta a încremenit în timp ce termina de împachetat.

- Da? a răspuns ea, închizând ochii strâns fără să vrea.

Mama vitregă a lui Lottie auzise mișcare și a apărut în prag. Pe față avea o mască verde cremoasă, iar părul ei roșu era ascuns sub un prosop înfășurat în jurul capului. Beady era o femeie uluitor de frumoasă, foarte atentă la înfățișarea ei. De asemenea, era mult prea Tânără pentru a fi împovărată cu responsabilitatea de a avea grijă de Lottie, și era extraordinar din partea ei că alesese să-și sacrifice viața pentru copilul altcuiva, dar nu pierdea nicio ocazie să-i amintească lui Lottie ce noroc avusese cu ea.

- Am uitat complet că pleci azi! a spus ea, ca și cum ar fi fost ceva foarte amuzant în asta.

Lottie i-a zâmbit frumos, cu zâmbetul acela pe care îl exersase de o mie de ori.

- Nu-i nimic, am...

Dar Beady a întrerupt-o râzând pe înfundate.

- Adică, cum naiba am uitat? M-ai înnebunit cu școala asta - a râs din nou -, deși, dacă te primesc și pe tine, înseamnă că nu e chiar *atât* de prestigioasă.

Lottie s-a schimbat la față, și lui Beady i-a pierit râsul.

- Glumesc, Lottie. Nu mai pune și tu la inimă toate alea.

Lottie a continuat să zâmbească, încercând chiar să râdă, dar Beady își îndreptase privirea spre cele două valize roz de pe jos.

- Sunt cam mari. Sper că nu te aștepți să te duc eu. Asta ar fi prea de tot.

Și Beady i-a aruncat o privire jignită, ca și cum ar fi fost mult prea răbdătoare cu ea.

- Nu, e OK, a răspuns Lottie, încercând să fie cât mai drăguță cu putință.

S-o supere pe Beady era ultimul lucru pe care și-l dorea: știa cât de greu îi fusese să aibă grijă de ea după ce-i murise mama. Nu voia decât să-i facă viață mai ușoară.

- Mă duc Ollie și mama lui, a adăugat ea.

Beady a ridicat din sprânceană, nemulțumită.

- Foarte frumos din partea lor. Sper că o să ai grijă să-i arăți mamei lui că îi ești recunoscătoare.

- Bineînțeles, a răspuns Lottie dând din cap, ceea ce pe Beady a părut să o mulțumească.

- Bine, păi, atunci...

Beady a tăcut și s-a uitat prin cameră, ca și cum atunci ar fi văzut-o prima dată. Și-a mușcat buza de jos și a privit-o din nou pe Lottie, măsurând-o din cap până-n picioare, după care a tras adânc aer în piept, de parcă s-ar fi pregătit să spună ceva.

- Ai muncit mult pentru asta... Sper să nu fii dezamăgită.

Lottie a înghițit în sec. Știa că Beady era fericită că intrase la Rosewood; asta însemna că, în sfârșit, putea avea casa numai pentru ea. Rosewood nu era doar o promisiune pe care i-o făcuse mamei sale, ci și cel mai frumos cadou pe care i-l putea face mamei pe care o avea acum.

- Mersi mult, a răspuns Lottie.

Beady a făcut un gest cu mâna, ca și cum n-avea niciun rost să vorbească despre asta.

- În fine, eu trebuie să mă duc să mă spăl pe față acum. Drum bun!